

arbejdsløshedsdagpenge og efterløn i 7 år havde været uden fast regulering. Det var det, vi var oppe imod. Det var det, vi i Socialdemokratiet og SF var enige om var en fuldkommen uholdbar situation, og som det var utrolig vigtigt for os politisk at gøre noget ved.

Vi havde absolut ikke noget flertal for vores synspunkt i Folketinget. Vi kunne kun komme igennem med vores standpunkt om, at der også igen skulle være en regulering af arbejdsløshedsdagpenge og efterløn, ved at gå i forhandling med det flertal, der var i Folketinget bag den borgerlige regering. Det var præmisserne. Det lykkedes at lave et flot stort forlig, som genskabte regulering af arbejdsløshedsdagpenge og efterløn. Det er historien.

En af de ting, vi måtte betale som en pris i den konstruktion, var, at man udtog 0,3 pct. om året til en særlig satspulje. De penge skal så bruges til socialpolitiske forbedringer, og her synes jeg, vi kommer til den næste historieløshed og den næste sådan meget teoretiske betragtning fra Enhedslisten.

De penge er for 99 pct.s vedkommende blevet brugt til utrolig gode socialpolitiske projekter. Så kan der være nogle enkelte skævere, det er den sidste procent, det er vi i forligskredsen enige om at holde en meget stram disciplin på. Pengene skal bruges til at lave ting for, som vil være til gavn og glæde for de mennesker, som er på overførselsindkomst, eller som kan risikere at komme det.

Enhedslisten siger så, at alle de dér socialpolitiske forbedringer, som der vitterlig er lavet - og jeg kan forstå, at Enhedslisten også kvitterer for, at det er mange gode ting, der er vedtaget - kunne man også have lavet på de ordinære finanslove. Teoretisk set har Enhedslisten jo ret. Men hvis Enhedslisten kigger bare på de sidste par gange, hvor vi har lavet fornuftige finanslove sammen med den her regering, så ved Enhedslisten udmærket, hvor svært det er at slå hver eneste lille forbedring igennem. Og forbedringer i det omfang, som er gennemført i kraft af satspuljen, har vi ikke haft mulighed for at få ind i de ordinære finanslovforhandlinger. Sådan er den politiske virkelighed. Så i kraft af satspuljen her er der blevet gennemført en langt mere fornuftig socialpolitik, end der ville være blevet gennemført, hvis ikke det her forlig havde eksisteret.

Så der er en kolossal gevinst både for arbejdsløshedsdagpenge og efterløn, der har fået en regulering i modsætning til at være fuld-

stændig ude i den dybe sne, og for det andet ved at vi får plads på budgettet til en række socialpolitiske forbedringer. Så det er et godt forlig, vi fik lavet der i 1990. Det har vi grund til at være tilfredse med den dag i dag, og jeg ser ikke nogen grund til at opsigte det forlig.

Så er der så spørgsmålstegn ved det demokratiske i det her: Er der nu også demokratisk dækning for at gøre tingene på den her måde, og kunne man forestille sig, at forliget her fortsatte selv på et tidspunkt, hvor de syv partier, der står bag forliget, er kommet i mindretal i Folketinget? Svaret er nej, for det her foregår nemlig efter helt normale demokratiske spilleregler.

De ændringsforslag til finansloven, der skal stilles, efter at man i satspuljen er blevet enige om at udmønte midlerne, skal vedtages her i Folketingssalen. Så enkelt er det. Så derfor kan man selvfølgelig ikke komme i den situation, at et mindretal bestående af satspuljepartierne påtvinger Folketinget noget som helst. Enhver ting, der bliver besluttet i kredsen af satspuljepartier, skal efterfølgende godkendes her i Folketinget til fri afstemning, og der kræves det, at der er et flertal bag det. Så de demokratiske spilleregler er såmænd også overholdt i konstruktionen.

Jeg forstår udmærket, at Enhedslisten, Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet er lidt frustrerede over, at de ikke er med i sådan et forlig her. Vi har det også som en fast praksis i SF, at vi er imod de forlig, vi er uden for, så det er en god tradition at have det sådan; sådan kan det være, det kan ikke være anderledes, må man nærmest sige.

Men vi står stadig væk bag det her forlig. Vi mener, det var klogt, at vi lavede det i 1990, og når man skal kigge på virkningerne af det, så nytter det ikke noget at stille det op imod en teoretisk anden situation, hvor man kunne finde et flertal i Folketinget for 100 pct.s regulering af alt muligt og masser af penge til socialpolitiske forbedringer. Det er ikke virkeligheden. Virkeligheden ville have været, at arbejdsløshedsdagpenge og efterløn var sakket voldsomt bagud, og at der ikke var blevet gennemført de socialpolitiske forbedringer.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Hr. Jes Lunde har fuldstændig ret i, at det gik grusomt galt i Schlüters tid for stort set alle på overførselsindkomst, måske på nær pensioni-